

29.8.2018

EOAK/6888/2017

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Jarmo Hirvonen

VANGITSEMISPÄÄTÖKSEN PERUSTELEMINEN

1 KANTELU

Asianajaja arvosteli kantelijan puolesta tekemässään kantelussa Pirkanmaan kärjäoikeuden 14.11.2017 julistaman vangitsemispäätöksen perusteluja. Asianajaja toimitti kantelun 21.11.2017 oikeuskanslerinvirastoon, josta se siirrettiin oikeusasiamiehen kansliaan valtioneuvoston oikeuskanslerin ja eduskunnan oikeusasiamiehen tehtävien jaosta annetun lain 1 ja 2 §:n nojalla.

Kantelija moitti sitä, ettei kärjäoikeus ollut vangitsemispäätöksen perusteluissa ottanut kantaa niihin vangitsemista koskeneisiin vasta-argumentteihin, joihin vangitsemiskäsittelyssä oli vedottu varsinkin vangitsemisen erityisten edellytysten eli väitetyn karttamisvaaran ja sotkemisvaaran osalta. Puolustus oli nostanut vangitsemiskäsittelyssä esille myös vangitsemisen kohuttomuuden arvioinnissa huomioon otettavia seikkoja, mutta niihinkään ei ollut kärjäoikeuden ratkaisun perusteluissa otettu nimenomaisesti kantaa.

2 SELVITYS

Pirkanmaan kärjäoikeuden kärjätuomari antoi asiassa selvityksen ja kärjäoikeuden laamanni lausunnon. - - -

Kantelun kohteena oleva kärjäoikeuden vangitsemispäätös liitteineen sekä Turun hovioikeuden 24.11.2017 antama sitä koskeva päätös hankittiin oikeusasiamiehen kansliaan. Myös Turun hovioikeuden 13.12.2017 antama päätös, joka koski kärjäoikeuden 30.11.2017 vangitsemisasian uudelleen käsittelyssä antamaa ratkaisua, hankittiin liitteineen oikeusasiamiehen kansliaan.

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumatietoja

Kantelun kohteena olevan kärjäoikeuden 14.11.2017 julistaman vangitsemispäätöksen mukaan kantelijaa todennäköisin syin epäiltiin seuraavista rikoksista:

- Törkeä kavallus 3.10.2014–29.7.2015, Valkeakoski
- Laiton uhkaus 31.12.2015–23.6.2016, Valkeakoski
- Laiton uhkaus 31.12.2015–23.6.2016, Valkeakoski
- Laiton uhkaus 1.1.2016–15.8.2016, Valkeakoski

Kärjäoikeuden päätökseen liitetyn vangitsemisvaatimuksen mukaan epäillyssä törkeässä kavalluksessa oli kysymys siitä, että kantelija oli siirtänyt lastensa tileiltä omalle tililleen yhteensä 40.905 euroa. Tämän lisäksi kantelija oli tutkintapyynnön tehneen lasten edunvalvojan mukaan nostanut lasten tileiltä käteisnostoina yhteensä 5.200 euroa. Asianomistajat olivat kiistäneet antaneensa suostumusta kantelijan menettelyyn.

Kahdessa ensimmäisessä laittomassa uhkauksessa oli vangitsemisvaatimuksen mukaan kysymys siitä, että kantelijan epäiltiin uhanneen lastensa sekä entisen puolisonsa henkeä ja terveyttä kymmenissä eri sähköposteissa, tekstiviesteissä ja puheluisissa. Yhteydenotot olivat tulleet kantelijan liittymästä ja asianomistajat olivat tunnistaneet puhujaksi kantelijan.

Kolmannessa laittomassa uhkauksessa oli vangitsemisvaatimuksen mukaan kysymys siitä, että kantelijan epäiltiin uhanneen erään miehen henkeä ja terveyttä kantelijan liittymästä tullella puhelinsoitolla muun muassa 15.8.2017. Tältä osin vangitsemispäätöksessä oli ilmeisesti kirjoitusvirhe tekoajankohdan vuosiluvun osalta.

Vangitsemisen erityisten edellytysten osalta vangitsemisvaatimuksessa vedottiin siihen, että rikoksesta säädetty ankarin rangaistus oli vähintään vuosi vankeutta ja oli syytä epäillä, että epäilty

- lähtee pakoon tai muuten karttaa esitutkintaa, oikeudenkäyntiä tai rangaistuksen täytäntöönpanoa,
- vaikeuttaa asian selvittämistä ja
- jatkaa rikollista toimintaa.

Vangitsemisvaatimuksen perustelujen mukaan epäilty oli karttanut esitutkintatoimenpiteitä aktiivisesti vuoden 2017 alusta alkaen. Epäilty oli ollut etsintäkuulutettuna yhtäjaksoisesti 3.1.2017 alkaen, koska hän ei ollut noudattanut kutsuja tai yhteydenottomääräyksiä eikä vastannut puheluihin tai avannut ovea. Poliisin murrettua oven epäilty oli löytynyt kotitalonsa WC:stä piilosta.

Sotkemis- ja jatkamisvaaran osalta vangitsemisvaatimuksessa vedottiin siihen, että tehtyjen rikosilmoitusten mukaan epäilty oli toistuvasti uhannut alaikäisiä lapsiaan ja oli todennäköistä, että vapautuessaan hän pyrkisi jatkamaan uhkailua ja tekemään kaikkensa saadakseen asianomistajat muuttamaan lausuntojaan.

Matkustuskieltoa oli vangitsemisvaatimuksen mukaan pidettävä riittämättömänä pakkokeinona, koska edes passin takavarikoiminen ei tässä tapauksessa auttaisi. Olihan epäilty onnistunut karttamaan esitutkintaa Suomessa ollessaan. Matkustuskiellolla ei myöskään voitaisi estää yhteydenottoa rikoksen uhreihin ja siis rikosten jatkamista.

Tutkinnanjohtaja täydensi vangitsemiskäsittelyssä kirjallisessa vangitsemisvaatimuksessa esitettyjä perusteluja toteamalla, että poliisi oli yrittänyt tavoittaa kantelijaa usein eri keinoin ja että kantelijan posti kuljetettiin hänen vanhemmilleen.

Kantelun kohteena olevasta vangitsemispäätöksestä ilmenee, että kantelija vastusti vangitsemista moniin eri perusteisiin tukeutuen. Epäiltyjen laittomien uhkausten osalta puolustus korosti sitä, että viimeisestä perheenjäseniin kohdistuneesta epäillystä laittomasta uhkauksesta oli tuossa vaiheessa kulunut noin 15 kuukautta.

Epäillyn törkeään kavalluksen osalta kantelija vetosi siihen, että kysymys oli ollut lapsille annettujen korottomien lainojen takaisinmaksusta. Näin ollen kysymys ei ollut voinut olla kavalluksesta vaan enintään omankädenoikeudesta, jonka syyteoikeus oli vanhentunut.

Kantelija kiisti vangitsemiskäsittelyssä myös väitetyn karttamisvaaran olemassaolon. Käräjäoikeudelle kerrottiin, että epäilty oli masennuksensa ja alkoholiongelmansa takia erakoitunut omakotitaloonsa. Hän ei ollut avannut postejaan eikä asunnon ovea, mutta kysymys ei ollut ollut viranomaisten karttamisesta vaan muista syyistä johtuneesta passiivisuudesta. Epäilyllä ei ollut mitään syytä karttaa poliisia tai oikeudenkäyntiä.

Sotkemisvaraa asiassa ei kantelijan mukaan voinut olla, koska väitetystä kavalluksessa oli kysymys dokumentoiduista tapahtumista. Ei ollut myöskään todennäköistä, että uhkailut tai muu väitetty rikollinen toiminta jatkuisi.

Kantelija piti matkustuskieltoa riittävänä ja totesi, että säännöllinen ilmoittautuminen poliisille toisi muutenkin kaivattua säännöllisyyttä kantelijan elämään. Kantelija viittasi siihen, että ehdotettu syytteen nostamisen määräpäivä huomioon ottaen vangitseminen johtaisi 1,5–2 kuukauden vangittuna pitämiseen mitä ei voitu pitää kohtuullisena tapauksessa, jossa seuraamus oli enintään ehdollista vankeutta.

Vangitsemispäätöksen perusteluissa kantelijan esittämiä seikkoja ei ole yksilöidysti arvioitu. Vangitsemisen yleisten edellytysten osalta päätöksen perustelut ovat kuuluneet seuraavasti:

”Liitteenä olevasta vangitsemisvaatimuksesta ilmenevin perustein on todennäköisiä syitä epäillä [kantelijan nimi poistettu] mainitusta rikoksesta.”

Vangitsemisen erityisten edellytysten osalta päätöksen perustelut ovat kuuluneet seuraavasti:

”Liitteenä olevasta vangitsemisvaatimuksesta ilmenevät ja hakijan istunnossa lisäämät perusteet.”

Vangitsemisen kohtuullisuuden osalta päätöksessä on todettu:

”Vangitseminen ei asian laadun, epäillyn iän tai muiden henkilökohtaisten olosuhteiden vuoksi ole kohtuutonta.”

Matkustuskiellosta päätöksessä on todettu:

”Matkustuskielto ei ole tässä tapauksessa riittävä pakkokeino vangitsemisen sijasta vangitsemisvaatimuksessa mainituilla perusteilla.”

Turun hovioikeus katsoi vangitun kantelun johdosta 24.11.2017 antamassaan päätöksessä, että vangitsemiselle oli olemassa riittävät perusteet. Hovioikeus katsoi, ettei vangitsemisen yleisiä tai erityisiä edellytyksiä ollut aihetta arvioida toisin kuin kärjäoikeus oli tehnyt. Matkustuskielto ei ollut riittävä pakkokeino eikä vangittuna pitäminen ollut kohtuutonta. Karttamisvaran osalta hovioikeus totesi ratkaisunsa perusteluissa seuraavaa:

”Esitutinnan karttamista koskevassa arvioinnissa on muun ohella kiinnitettävä huomiota epäillyn aikaisempaan käyttäytymiseen. Pakenemiseen tai esitutinnan karttamiseen viittaa esimerkiksi se, että epäilty ei ole tavoitettavissa asunnossaan. Esitutinnan karttaminen saattaa ilmetä sillä tavoin, että asianomainen ilman hyväksyttävää syytä jättää saapumatta esitutkintaan tai oikeudenkäyntiin.

Käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että [kantelijan nimi poistettu] on esitutinnan ajan ollut passiivinen. [kantelijan nimi poistettu] on väittänyt, että tämä oli ollut seurausta hänen henkilökohtaisista ongelmistaan. Asiassa ei voida kuitenkaan antaa ratkaisevaa merkitystä sille, mistä [kantelijan nimi poistettu] menettely oli aiheutunut, koska [kantelijan nimi poistettu] oli tosiasiallisesti karttanut esitutkintaa ja viranomaisten yhteydenottoja usean kuukauden ajan. [kantelijan nimi poistettu] aiemman käyttäytymisen perusteella on ilmeistä, että hänen välttelynsä jatkuisi. Tätä johtopäätöstä tukee myös [kantelijan nimi poistettu] menettely kiinniottotilanteessa.”

Saadun selvityksen mukaan kantelijan vangittuna pitämistä käsiteltiin uudelleen käräjäoikeudessa 30.11.2017, jolloin hänen vangittuna pitämistään jatkettiin yksityiskohtaisesti perustellulla päätöksellä. Ratkaisusta kanneltiin hovioikeuteen, joka antoi 13.12.2017 kantelun johdosta ratkaisunsa. Myös hovioikeuden ratkaisu oli kattavasti perusteltu.

Kantelija pidettiin vangittuna syytteiden käsittelyn alkamiseen 21.12.2017 saakka.

3.2 Käräjäoikeuden ratkaisun arviointi perusteluvollisuuden kannalta

Pakkokeinolain 3 luvun 10 §:n mukaan vangitsemispäätöksessä on lyhyesti mainittava tiedot rikoksesta, josta vangittua epäillään, ja vangitsemisen peruste. Päätös on julistettava heti tai viimeistään samaan rikoskokonaisuuteen liittyvien vangitsemisasioiden käsittelyn päätyttyä.

Tarkasteltavana olevassa tapauksessa kantelijan puolustaja on päämiehensä puolesta vastustanut vangitsemisvaatimusta edellä selostetuilla perusteilla, jotka ovat koskeneet vangitsemisen yleisiä ja erityisiä edellytyksiä sekä vangitsemisen kohtuullisuutta. Lisäksi puolustaja on perustellut sitä, miksi matkustuskieltoa oli kantelijan näkemyksen mukaan pidettävä riittävänä pakkokeinona. Vangitsemispäätöksen perusteluissa puolustajan esittämiä seikkoja ei kuitenkaan ole yksilöidysti arvioitu.

Vangitsemispäätökseen on liitetty vangitsemisvaatimus tavanomaisine perusteluineen ja kalvot, joihin kantelijan puolustaja on vangitsemiskäsittelyssä tukeutunut vangitsemista vastustessaan.

Asian arvioinnissa on kysymys siitä, millaista yksityiskohtaisuutta pakkokeinolain 3 luvun 10 §:ssä tarkoitetuilta vangitsemispäätöksen lyhyiltä perusteluilta voidaan edellyttää tilanteessa, jossa päätöksen liitteeksi otetussa vangitsemisvaatimuksessa esitetyt perustelut sinänsä ovat melko kattavat.

Perusteluvollisuuden yksityiskohtaisuutta ja laajuutta arvioitaessa on ensiksi syytä tarkastella vangitsemiskäsittelyn luonnetta oikeudellisena järjestelyinä ottaen yhtäältä huomioon pakkokeinoasioiden käsittelyyn kuuluva massaluonteisuus ja toisaalta perusoikeuksien suojaan ja vallan kolmijakoon liittyvät oikeusvaltion toiminnan kannalta keskeiset periaatteelliset seikat.

Vangitsemisvaatimuksen käsittelyssä on kysymys keskeisen perus- ja ihmisoikeuden, vapauden, riistämistä ja siihen liittyvästä hallintoviranomaisen toiminnan kontrolloinnista riippumattomassa tuomioistuimessa. Anglosaksiseen habeas corpus -perinteeseen pohjautuvasta vangitsemiskäsittelystä on säännökset sekä perustuslaissa että Euroopan ihmisoikeussopimuksessa.

Perustuslain 7 §:n 3 momentin mukaan henkilökohtaiseen koskemattomuuteen ei saa puuttua eikä vapautta riistää mielivaltaisesti eikä ilman laissa säädettyä perustetta. Rangaistuksen, joka sisältää vapaudenmenetyksen, määrää tuomioistuin. Muun vapaudenmenetyksen laillisuus voidaan saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi. Vapautensa menettäneen oikeudet turvataan lailla.

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa. Pykälän 2 momentin mukaan oikeus saada perusteltu päätös turvataan lailla.

Euroopan ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 4 kohta kuuluu seuraavasti:

”Jokaisella, jolta on riistetty hänen vapautensa pidättämällä tai muuten, on oikeus vaatia tuomioistuimessa, että hänen vapaudenriistonsa laillisuus tutkitaan viipymättä ja että hänet vapautetaan, mikäli toimenpide ei ole laillinen.”

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on useissa ratkaisuissaan todennut, että ihmisoikeussopimuksen 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun vangitsemismenettelyn täytyy täyttää, siinä laajuudessa kuin se on meneillään olevan esitutinnan puitteissa mahdollista, ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan tarjoamat oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin perustakeet, joihin myös oikeus saada perusteltu päätös kuuluu.

Ihmisoikeustuomioistuin on oikeuskäytännössään katsonut, että tuomioistuinten tulee ratkaisuissaan mainita riittävässä laajuudessa ne syyt, joihin ratkaisut perustuvat. Tämän on katsottu johtuvan hyvän oikeudenhoidon periaatteesta ja siitä, että vain perustelujen kautta ratkaisujen oikeellisuutta voidaan julkisesti arvioida (*Pahverk v. Ruotsi* 11.2.2003 ja *Suominen v. Suomi* 1.7.2003).

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on matkustuskiellon oikeasuhtaisuutta koskevassa ratkaisussaan *Rosengren v. Romania* (24.4.2008) todennut ihmisoikeusrikkomuksen muun ohella sen vuoksi, että kansalliset tuomioistuimet eivät olleet maininneet asiaan vaikuttavia perusteluja kiellon antamiselle tai sen voimassaolon jatkamiselle, vaikka valittaja oli useaan otteeseen riitauttanut kiellon perusteet (ratkaisun kohdat 20 ja 39).

Ihmisoikeustuomioistuin on ratkaisussaan *Barfuss v. Tsekin tasavalta* (31.7.2000) tutkintavankeuden kohtuullista kestoa koskevassa asiassa todennut muun ohella, että vankeuden kesto oli tarkasteltava kunkin tapauksen erityisten asianhaarojen valossa. Vankeuden jatkaminen saattoi olla oikeutettua vain, jos oli erityisiä viitteitä todellisesta yleisestä edusta, joka syyttömyysolettamasta huolimatta oli painavampi kuin oikeus vapauteen. Kansallisen lainkäyttöviranomaisen oli tutkittava sellaisen pakottavan edun olemassaoloa puoltavia ja sitä vastaan olevia seikkoja (*pro et contra*) sekä mainittava niistä vapauttamispyyntöihin antamisissaan päätöksissä (kohta 65).

Ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisussa *Tase v. Romania* (10.6.2008) on kiinnitetty huomiota tapaan, jolla vangitsemisen jatkamista oli perusteltu. Ihmisoikeustuomioistuin katsoi, että vankeuden oikeutukselle tuli olla aina sen lyhyestäkin kestosta riippumatta vakuuttavat perusteet (kohta 40). Lähes automaattiseksi katsottava vankeuden jatkaminen rikkoi ihmisoikeussopimuksen 5 artiklaa. Ihmisoikeustuomioistuin totesi, että alioikeus oli jatkanut valittajan vankeutta viidellä kerralla (kohta 41) käyttäen samaa kaavaa ilman yksityiskohtaisia perusteluja.

Ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisukäytännössä ei ole kuitenkaan aina edellytetty perusteluilta kovin suurta yksityiskohtaisuutta eikä täsmällisen vastauksen antamista jokaiseen oikeudenkäynnin kuluessa esitettyyn argumenttiin tai väitteeseen. Esimerkiksi tapauksessa *Helle v. Suomi* (19.12.1997) korkein hallinto-oikeus oli liittänyt valituksenalaisen tuomiokapitulin päätöksen oman päätöksensä liitteeksi ja todennut, että valituksenalaista päätöstä ei ollut syytä muuttaa. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen mukaan liitepäätöstekniikalla toteutetut perustelut täyttävät sinänsä oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin vaatimukset, mikäli alkuperäiset perustelut ovat riittävät. Myöskään ratkaisussa *Skoularikis v. Kreikka* (11.12.2003) ei edellytetty nimenomaista kannanottoa kaikkiin muutoksenhakijan esittämiin valitusperusteisiin.

Kotimaisessa oikeuskäytännössä on korostettu sitä, että vangitsemispäätös ja muukin pakkokeinoratkaisu on perusteltava niin yksityiskohtaisesti, että myös jälkikäteen on mahdollisuus varmistua pakkokeinon edellytysten olleen olemassa (HeiHO 2012:10 kohta 16 ja siinä viitatus

KKO 2007:58 ja KKO 2009:54). Ratkaisujen perusteluissa esitetyt näkökohdat viittaavat viranomaisten toiminnan valvontaan liittyvään audit trail –vaatimukseen, johon myös eduskunnan hallintovaliokunta on kiinnittänyt huomiota (ks. HaVL 40/2014 vp).

Perusteluvollisuudella ja tuomioistuinten perustelujen laadulla on tärkeä merkitys lainkäyttöä kohtaan tunnettavan luottamuksen kannalta. Perustelujen avulla tuomioistuinten vallankäyttöä voidaan valvoa ja arvioida. Pakkokeinoasioissa annettavien ratkaisujen perusteluilla on tärkeä merkitys myös tuomioistuinten toiminnan avoimuuden ja toiminnan julkisuuden kannalta, koska vangitsemiskäsittelyt ovat usein salaisia ja niihin liittyvät asiakirjatkin tulevat julkisiksi usein vasta myöhemmin. Myös vangitsemispäätös on usein salainen syytteen käsittelyn alkamiseen tai syyttämättäjäättämispäätöksen tekemiseen saakka. Käsittelyn tapahduttua suljetuin ovin, kirjallisen vangitsemispäätöksen ja sen perustelujen merkitys korostuvat, vaikka päätös tulisikin julkiseksi viiveellä.

Vangitsemispäätöksen perusteluilla pyritään vakuuttamaan vangitsemisen kohteeksi joutunut osapuoli siitä, että hänen esittämänsä vasta-argumentit on kuultu, otettu huomioon ja niiden painoavo on punnittu, mutta hyvillä syillä havaittu riittämättömäksi verrattuna siihen, mitä vangitsemista vaatinut viranomais on oikeudessa esittänyt.

Vaikka vangitsemisvaatimusten ja muiden pakkokeinoasioiden käsittely suurissa tuomioistuimissa on massaluonteista toimintaa, kysymys on vaatimuksen kohteena olevan yksilön ja myös oikeusvaltion toiminnan uskottavuuden kannalta merkittävästä oikeudellisesta ratkaisutoiminnasta.

Pakkokeinolain 3 luvun 10 § edellyttää edellä todetuin tavoin vangitsemispäätökseltä vain ”lyhyitä” perusteluja. Kun vangitsemiskäsittelyssä ei kuulla todistajia tai esitetä näyttöä, onkin selvää, ettei ainakaan laajoja näyttöperusteluja tarvita. Mikäli vangitsemisvaatimus tai muu pakkokeinoa koskeva hakemus on hyvin ja seikkaperäisesti laadittu, siihen viittaaminen käräjäoikeuden ratkaisun perusteluissa on usein riittävää.

Mikäli kuitenkin vangitsemiskäsittelyssä vedotaan sellaisiin merkityksellisiin seikkoihin, joita ei ole lainkaan käsitelty vangitsemispäätöksen liitteeksi otetussa vangitsemisvaatimuksessa, ei vangitsemispäätöstä yleensä voida laatia pelkästään vangitsemisvaatimuksessa esitettyihin perusteluihin viittaamalla.

Vangitsemispäätösten ja myös muita pakkokeinoja koskevien päätösten osalta on keskeistä, että puolustuksen esittämiin järkeviin väitteisiin ja relevantteihin näkökohtiin otetaan ratkaisun perusteluissa kantaa. Muuten syntyy helposti vaikutelma, ettei vangittavaksi vaadittavan tai muun pakkokeinon kohteena olevan henkilön lausumilla ole ratkaisua tehtäessä merkitystä tai ainakaan vastaavaa painoarvoa kuin vaatimuksen esittäjän näkemyksillä, joihin ratkaisussa viitataan. Tällaista päätelmää tukee helposti myös tieto siitä, että käräjäoikeuksissa hylätään vangitsemisvaatimuksia suhteellisen harvoin.

Järjestelmän uskottavuus edellyttää käsitykseni mukaan sitä, ettei vangittavaksi vaaditun oikeusturvan takaajana toimiva riippumaton tuomioistuin automaattisesti ja perustelematta hyväksy esitutkintaviranomaisen näkemyksiä ja väitteitä päättäessään vangitsemisesta tai muista pakkokeinoista. Ratkaisujen perusteluilla on tässä suhteessa suuri merkitys. Lyhyt *pro et contra* –tyyppinen perustelu sopii hyvin myös pakkokeinoasioissa annettaviin ratkaisuihin ja lisää järjestelmän uskottavuutta yleiselläkin tasolla.

Oma käsitykseni on, että kantelun kohteena olevassa tapauksessa ainakin puolustuksen keskeimpiin väitteisiin olisi edellä todetut näkökohdat huomioon ottaen tullut käräjäoikeuden ratkaisun perusteluissa ottaa nimenomaisesti kantaa kuten Turun hovioikeus onkin tässä tapauk-

nessa tehnyt vangitun kantelun johdosta 24.11.2017 antamassaan päätöksessä. Pidän kuitenkin selvänä, ettei pakkokeinoasioissa annettavilta päätöksiltä voida edellyttää yhtä kattavia ja yksityiskohtaisia perusteluja kuin rikosasioissa annettavilta tuomiolta.

Asian ratkaissut kärjätuomari on kantelun johdosta antamassaan selvityksessä kertonut sittemmin muuttaneensa omaa perustelukäytäntöään pakkokeinoasioissa. Hän on kertonut pyrkivänsä nykyisin ”kirjaamaan pakkokeinoasioissa annettuihin päätöksiin ainakin lyhyesti ne perusteet, miksi hylätyssä vaatimuksessa tai vastauksessa esitetyille seikoille ei ole päätöksessä annettu ratkaisevaa merkitystä ja miksi hyväksytyssä vaatimuksessa tai vastauksessa esitetyt seikat ovat olleet merkityksellisemmät”.

4 TOIMENPITEET

Tuomarilla on ratkaisun perustelujen laajuuden ja muotoilun suhteen runsaasti harkintavaltaa. Tämän vuoksi en katso asiassa olevan perusteita muuhun kuin että saatan edellä esittämäni käsityksen kärjätuomarin tietoon.

Ilmoitan ratkaisustani myös Pirkanmaan kärjäoikeuden laamannille.